

Một giờ ở xứ sở thần tiên

- Pằng pằng! Cháu cháu! Thắng rồi! Ta thắng rồi!

Bi giờ cao chiếc *iPhone* như anh chiến binh giờ cao khẩu súng thắng trận sung sướng reo lên. Nó đang say sưa chơi *game* với thằng Trí. Bỗng thấy mẹ Trí từ bên nhà hàng xóm chạy sang gọi:

- Trí, về trông em cho mẹ đi học.

Trí nhăn mặt lầu bầu "Lại phải trông em. Rồi lại phải học bài. Thôi Bi ơi, tớ phải về đây. Chán quá!"

Từ buồng trong, tiếng mẹ Bi vọng ra:

- Bi, đi tắm ngay đi rồi còn phải ngồi vào bàn học.

- Mẹ ơi, cho con sang nhà Trí chơi thêm một lúc nữa, mẹ nhé. - Bi năn nỉ.

Nhưng mẹ đã nghiêm giọng:

- Chơi thế đủ rồi. Có đi tắm rồi ngồi vào bàn học không hả? Bố sắp về rồi đấy. Liệu hồn!

Nghe giọng mẹ đành lại thế là chớ có tư lơ mơ. Mà bố sắp về rồi. Bố mà nổi cáu lên thì sợ lắm. Trong nhà này ông bà là cao bậc hơn cả bố, nhưng Bi lại sợ bố nhất. Bi vội vàng cất *iPhone* lên tủ rồi đi lấy quần áo vào buồng tắm. Ngồi vào bàn học, nhưng đầu óc nó vẫn còn luyến tiếc với mấy trò chơi. Thế nên hôm nay chỉ có ba bài tập toán, một bài tiếng Việt mà nó loay hoay mãi đến hơn 10 giờ tối mới xong. Len lén lấy cái *iPhone* xuống định chơi tiếp thì bố đã trừng mắt hỏi:

- Mấy giờ rồi? Nhìn lên bảng nội quy xem mấy giờ phải đi ngủ?

- Dạ bây giờ là 10 giờ 10 phút, mà theo nội quy thì 10 giờ phải đi ngủ ạ. - Bi lí nhí đáp.

- Vậ thì con phải lên ngay giường đi ngủ kéo mai lại không dậy kịp giờ đi học.

- Vâng ạ.

Bi phụng phịu đi vào giường nằm. Ôi, tại sao cứ phải học, phải đánh răng, phải tắm, phải đi ngủ đúng giờ, lên xe máy bố đèo đi học phải đội mũ bảo hiểm, đi bộ phải đi lên vỉa hè... Sao mà lắm thứ "Phải" thế?

Sao không được làm mọi thứ tùy theo ý thích của mình nhỉ? Bi ấm ức không ngủ được. Con mèo vàng ra chiều thông cảm, liền nhảy lên dụi dụi đầu vào tay Bi như để an ủi đưa bạn thân. Bi thầm nói với nó: "Mèo ơi, cầu trời cho mày có viên ngọc ước. Nhất định mày sẽ hóa phép đưa tao đến xứ sở thần tiên. Ở đấy, tha hồ được làm những gì mình thích, chẳng phải theo nội quy, luật lệ gì."

Bóng đèn trong phòng Bi vụt tắt. Bi bỗng thấy con mèo vàng rùng mình, hóa phép thành thiên thần có cánh. Nó đón Bi trèo lên lưng và bay về phía chân trời xa thẳm. Ô, xứ sở thần tiên đây rồi. Nơi đây lúc nào cũng lung linh ánh sáng. Vì chỉ có ngày không có đêm nên mọi người thả sức chơi bời không ai phải đi ngủ đúng giờ. Mà xứ sở này chỉ toàn trẻ con, không có người lớn nên cũng chẳng có ai bắt lũ trẻ phải thế này, phải thế nọ như ở nhà. Thiên thần đưa Bi vào khu rừng xanh tốt, hoa quả chín mọng sai trĩu trĩu trên cây, ai muốn ăn cứ việc hái. Những quầy hàng bánh kẹo, nước ngọt đủ thứ, ai thích cứ việc lấy uống. Rồi thiên thần chở Bi đến một khu phố đầy hàng ăn. Trên các quầy, la liệt nào là gà rán KFC, thịt bò bít tết, tôm hấp, cá hồi chiên, sườn xào chua ngọt... toàn những món Bi thích mà mọi khi ở nhà nếu Bi ăn nhiều, người lớn lại bảo: "Chớ ăn nhiều thứ đó, béo phì đấy!" Ở xứ sở thần tiên này toàn trẻ con, không có người lớn

nên đưa nào thích ăn gì cứ ăn, thích làm gì cứ làm. Thật là sướng. Bi và những người bạn mới rong ruổi, lang thang qua các quầy, các bàn đầy ắp thức ăn, tha hồ đánh chén ngon lành. Chỉ đến khi bụng đã no kênh, lặc lè không bước đi nổi, chúng mới ngừng. Ăn chán, chúng quay ra bày trò chơi. Nhưng đây là xứ sở tùy ý thích nên chẳng có luật lệ nào. Chơi trận giả

mà mang gậy gộc phang nhau thật, chảy cả máu, đến kinh. Một thằng nhóc dám cưỡi xe phân khối lớn phóng vèo vèo trên vỉa hè, suýt tông trúng Bi. May mà Bi nhảy vội, đánh đu được trên cành cây, không thì toi rồi. Tức quá, Bi quát nó: "Ai cho phép leo xe lên vỉa hè hả? Mà đã đủ 18 tuổi đâu mà dám trèo lên xe máy?" Nó cười vào mặt Bi: "Tao thích thế!" À, thì ra nó nói đúng. Đây là nơi mọi người tha hồ làm theo ý thích mà. Chẳng ai ngăn cản hoặc trách phạt được ai. Thế nên chỉ vài đường lượn vô ý thức nữa là có thể nó đâm chết người như chơi. Lúc này, may mà Bi níu được cành cây, nếu không giờ đã tan xương nát thịt rồi. Bi loay hoay mãi trên cành cây, không leo xuống được vì này ăn nhiều đồ béo và uống nước ngọt thả ga nên giờ đã trở nên tròn quay, thật khó vận động. Kiểu này, chỉ vài hôm nữa thôi, chắc chắn Bi sẽ béo tròn như củ khoai tây cắm trên bốn que tăm mất thôi. Cái Bảo Ngọc ở lớp Bi lại có dịp lè lưỡi trề môi chế giễu Bi. Hồi trước bố vẫn khuyên Bi sao nhỉ? À, muốn người cứng cáp khỏe mạnh thì phải năng vận động. Bi cố lấy sức duỗi chân tay và nhảy bịch một cái xuống đất. Đúng lúc ấy, có mấy đứa vừa đi chơi trò bắn súng phun nước về. Tay mỗi đứa cầm lăm lăm một khẩu súng phun nước to bụi, quần áo thì ướt lướt thướt. Người run lên cầm cập. Chúng bảo nhau: "Rét quá! Lột quần áo của bọn kia mà thay đi, kéo chết rét." Miệng nói, chân chúng chạy lại ngay

chỗ Bi. Chúng ngang nhiên lột quần áo của Bi và của mấy đứa đang chơi bên đường. Bi bị lột sạch, rét run, kêu lên:

- Sao chúng mày dám trấn lột? Không sợ công an bắt hả?

Chúng nhăn nhó cười:

- Đây là xứ sở làm theo ý thích, làm gì có luật lệ với công an.

Bi quơ vội cành lá che người cho đỡ rét và đỡ xấu hổ với những người xung quanh. Nó vội gọi to:

- Mèo vàng ơi, cho tớ về nhà ngay.

Mèo vàng bảo:

- Mới lên đây chưa được một giờ, sao về nhanh thế?

Bi lắc đầu:

- Tớ không thể ở đây thêm phút nào nữa đâu!

Bi choàng tỉnh dậy, rét run. Thì ra con mèo vàng nghịch ngợm đã kéo tuột cái chăn mỏng của Bi làm nó rơi xuống đất. Mẹ đã dọn dẹp xong dưới bếp, ghé vào phòng, đắp lại chăn cho Bi. Mẹ thơm vào má Bi và dịu dàng bảo: "Ngủ đi con, mai còn dậy sớm đi học."